

***ἀποτσωφλίζω**, ἀποτσεπλίζω Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀποτσεφλίζω Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. τσώφλι, παρ' ὃ καὶ τσέπλιν.

Ἀφαιρῶ τὸν φλοιόν. Συνών. ξεφλουδίζω.

ἀποτύλι τό, Κύπρ. Πόντ. (Οἶν. Τραπ.) ἀποτύλ' Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτυλίγω.

1) Ξετύλιγμα ἔνθ' ἄν.: Αἶνιγμ.

Οὐλ' ἡμέραν τύλι τύλι | τθαί τὴν νύχταν ἀποτύλι (τὸ στρώμα) Κύπρ. 2) Νῆμα τὸ ὁποῖον κατὰ τὸ γνέσιμον τυλίσσεται εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ ἀδρακτίου καὶ ὅταν μαζευθῇ ἀρκετὴ ποσότης ἐκτυλίσσεται ἐκεῖθεν ἐπὶ τῶν δακτύλων καὶ τυλίσσεται εἰς τὸ μέσον, ὅπου ἡ κυρία ποσότης τοῦ νήματος Πόντ. (Σάντ.)

ἀποτύλιγμαν τό, Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀποτύλιγμα Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀποτύλιμαν Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) ἀποτύλισμαν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτυλίγω.

Ἐκτύλιξις. Συνών. ξετύλιγμα.

ἀποτυλίγω, ἀποτυλίσ-σω Κύπρ. ἀποτυλίσσω Κρήτ. ἀποτυλίζω Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. κ.ά.) ἀποτυλίγω πολλαχ. 'ποτυλίσ-σω Κύπρ. 'ποτυλίω Κύπρ. Μέσ. ἀποντ'λίσσουμ' Σαμοθρ. 'πιτ'λίσσουμ' Ἱμβρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀποτυλίσσω.

Α) Ἐνεργ. 1) Ἐκτυλίσσω τι Κύπρ. Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. κ.ά.): 'Ποτύλιξεν τὸ νῆμαν - τὰ ροῦχα τοῦ μωροῦ Κύπρ. 'Ποτυλίει τὸ μετὰξιν αὐτόθ. 'Αποτύλιξον τὸ στρώμαν Κερασ. 'Επετύλιξα τ' ἀδράχτ' - τὸ κουβάρ - τὸ ράμμαν κττ. Τραπ. 'Επετυλίε τὸ ζωνάρι μ' Ὁφ. 'Επετυλίεν τ' ὀφίδ' κ' ἐσῆβεν 'ς σὴν πέτραν ἀφκά Τραπ. || Φρ. 'Επετυλίεν ἡ γλῶσσα τ' (ἐπὶ σιωπηλοῦ ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ) Ἱμερ. || Ἄσμ.

Ὅταν τὸ ἐποτύλιξεν τὸ ἔβαλέν του βοτάνιν,

οὐλοὶ παρηγοῦσαν τον πῶς θέλει νὰ τὸν γιάνη

Κύπρ. Συνών. ἀποκουβαριάζω 1, ξεκουβαριάζω, ξετυλίγω. β) Ἀπαλλάττω τοῦ περιτυλίγματος, τοῦ περιβλήματος, τῶν ἐνδυμάτων κττ. Κύπρ.: Κάθε 'κοσ'τέσσερες ὥρες νὰ 'ποτυλῆς τὸν γιὰρᾶν σου, νὰ τοῦ βάλης γιατρικὸν τθαί πάλε νὰ τὸν τυλίγῃς. Τυλίω τὸ μωρόν μου τθαί κάθε τρεῖς ὥρες 'ποτυλίω το τθαί σπασιτρέκω το. 'Ετυλίκτηκα μέσα 'ς τὰ ὀ-δοιν-γιά τὸ 'ἐν ἡμπόρουν νὰ 'ποτυλικτῶ. Ἡμουν τυλιμένος μέσα 'ς τὸ γιράμιν τὸ ἐπύρῳσα τὸ ἐποτυλίκτηκα. 2) Τυλίσσω τι ἐντελῶς, τελειώνω τὸ τύλιγμά τινος πολλαχ.: 'Αποτύλιξε τὸ μωρὸ (ἐνν. μὲ τὰ σπάργανα). Ἀκόμη δὲν ἀποτύλιξε τὸ νῆμα.

Β) Μέσ. 1) Ἀνοίγω τὰ συνεσταλμένα ἢ διπλωμένα ἄκρα τοῦ σώματος Κύπρ.: 'Ετσι σὰν ἡμουν διπλωμένος χαμαὶ ἐποτυλίκτηκα τὸ ἔπεσα 'ς τὰ βούρη (ἤρχισα νὰ τρέχω).

β) Μεταφ. ἐξεγείρομαι ἀποτόμως συνήθως ἐκ τρόμου ἢ καταπλήξεως (ἐξεγείρομαι οἶονεὶ ἐκτυλισσόμενος πρότερον ὢν συνεσταλμένος) Κύπρ.: Εὐτὺς ποῦ τοῦ πῆς 'ποτυλίεται. 'Εποτυλίχτην 'ποῦ τὸν φόον του. Σὰν ἐκάθουμον ἤρτεν νὰ μὲ δέρῃ, 'ποτυλίομαι 'πάνω, ἔκαμά τον τὸ ἐχάθην. || Ἄσμ.

Ποῦ τὸ 'δροικῇ ὁ Διενῆς εὐτὺς ἐποτυλίχτην,

ἔλα νὰ πάμεν, Χάροντα, κάτω εἰς τὴν παλαίστραν.

2) Ἐτοιμάζομαι Ἱμβρ.: 'Πιτ'λίσσουμ' γὰ νὰ φύγω.

β) Σπεύδω, κἀνω γρήγορα Ἱμβρ.: 'Πιτ'λιχτητι νὰ φύγομ'. 3) Σκοπεύω, ἔχω κατὰ νοῦν Σαμοθρ.: 'Ε δέ, λίγα ἀποντ'λίσσοι! (πολλὰ βάζεις μὲ τὸ νοῦ σου).

ἀποτύρι τό, Κρήτ. ἀπότυρο Χηλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. τυρί.

Τυρός: Ν' ἀρμέξης καὶ νὰ κάμῃς τυρὶ κι ἀποτύρι (ἐπῳδ. κατὰ τῆς βασκανίας) Κρήτ.

ἀποτύρινα ἐπίρρ. Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. Τυρινή.

Μετὰ τὴν ἐβδομάδα ἢ τὴν Κυριακὴν τῆς Τυρινῆς.

ἀποτύρωμαν τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτυρώνω.

Κατάπαυσις τῆς τυροκομίας.

ἀποτυρώνω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. τυρί. Πβ. καὶ μεταγν. ἀποτυροῦμαι = μεταβάλλομαι εἰς τυρόν.

Παύω τὴν τυροκόμησιν: 'Εποτύρωσες ἢ ἀκόμα;

ἀποτύρωσι ἢ, Κύθηρ. Κύπρ. Πάρ. 'ποτύρωσι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀποτύρωσις.

1) Ἡ Κυριακὴ τῆς Τυρινῆς Κύθηρ. Κύπρ.: Πότ' ἔχομεν 'ποτύρωσιν; 2) Ἡ Τυρινὴ ἐβδομάς Κύπρ. Πάρ.: Καλὴ ἀποτύρωσι! (εὐχὴ) Πάρ.

ἀποτυφλώνω πολλαχ. 'ποτυφλώνω Σαλαμ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποτυφλῶ.

1) Κάμνω τινὰ ἐντελῶς τυφλὸν Πελοπν. (Μάν.) Σαλαμ. Χίος κ.ά. — ἹΠολέμ. Σπασμέν. μάρμαρ. 144: Ποίημ.

Κάθε ἄλλο νοῦ θενά 'χε ἀποτυφλώσει

μᾶς τέτοιαι δόξας λάμπι, λάμπι τόση

ἹΠολέμ. ἔνθ' ἄν. β) Μεταφ. μωραίνω τινὰ πολλαχ.: Τὸν ἀποτύφλωσε ὁ Θεὸς κ' ἐπῆγε κ' ἔκαμε τέτοια δουλειά. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Ἀρριαν. Ἐπικτ. Διατρ. 2,20,37 «τοὺς ἐπὶ τοσοῦτον ἀποκεκωφωμένους καὶ ἀποτετυφλωμένους τῶν περὶ αὐτοὺς κακῶν». 2) Ἀφαιρῶ τοὺς ὀφθαλμοὺς φυτοῦ Σαλαμ.: Μοῦ 'κοψε τ' ἀμπέλι καὶ μοῦ τὸ 'ποτύφλωσε. Διὰ τὴν σημ. πβ. Θεοφρ. Ἱστορ. φυτ. 1,8,4 «εἰσὶ δὲ τῶν ὄζων οἱ μὲν τυφλοί, οἱ δὲ γόνιμοι, λέγω δὲ τυφλοὺς ἀφ' ὧν μηδεὶς βλαστός».

ἀποτύφου Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποτύπιω = κτυπῶ ἕως ὅτου κουρασθῶ.

Ἀπῳθῶ. Συνών. ἀποσπρώχνω 1, ἀποτσιφνῶ, σπρώχνω.

ἀποτυχαίνω σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποτυγχάνω.

Δὲν κατορθώνω τι, ἀποτυγχάνω εἰς τὸν σκοπὸν μου: Ἀπότυχε ὁ δεῖνα 'ς τὴ δουλειὰ ποῦ καταπίαστηκε.

ἀποτυχία ἢ, σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀποτυχία.

Τὸ νὰ μὴ ἐπιτυγχάνῃ τις εἰς τι: Παντοῦ ἀποτυχία. Κ' ἐδῶ ἀποτυχία. Ὅλο ἀποτυχίες. Συνών. ἀπότυχο.

ἀπότυχο τό, Εὐβ. (Αὐλωνάρι.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀποτυχής. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,105.

Ἀποτυχία: Φρ. Ἐπῆρε τ' ἀπότυχα (ἐπὶ τοῦ ἀποτυχόντος εἰς τὸν ἔρωτα).

ἀποτώρα ἐπίρρ. κοιν. ἀποτώρας ἹΠ. Θράκ. Κρήτ. κ.ά. ἀποτώρα βόρ. ιδιῶμ. ἀποντώρας ἹΠ. ἀπονιτώρα ἹΠ. (Ζαγόρ. κ.ά.) ἀπατώρα Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀπετώρα ἀμάρτ. ἀπιτώρα Ἱμβρ. κ.ά. ἀποτατώρα πολλαχ. ἀπ'τατώρα πολλαχ. ἀποτατώραδα Πελοπν. (Μάν.) ἀπ'τατουραδὰ Σκόπ. ταποτώρα πολλαχ. ταπονιτώρα πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. καὶ Χίος ἀαποτώρας Κρήτ. ταποιτώρα Σέριφ. ἀποτώρας ἹΠ. ἀποντώρας ἹΠ. (Ζαγόρ.) ἀποτώρα Θήρ.

Κάλυμν. κ.ά. ἀπουτέρι Λυκ. (Λιβύσσ.) ἐπουτέρις Μεγίστ. ἱποτώρα Ἡπ. (Παραμυθ.) ἀπιτώρα Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἱποτώρας Ἡπ. ἱπιτώρα Μακεδ. (Βλάστ.) ἱπιτώρα Μακεδ. (Βλάστ.) ἱπιτώρα Μακεδ. (Κοζ. Σιάτ.) ταποτώρας Ἄνδρ. Εὐβ. (Κονίστρ.) ταποτώρα πολλὰχ. ταποντώρα Χίος κ.ά. ταπιτώρα Εὐβ. (Κονίστρ.) ταπιτώρα Μακεδ. (Βλάστ.) ποτώρα πολλὰχ. ποτώρας Εὐβ. (Ὁρ.) πατώραγια Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ποτώρα Κῶς κ.ά. πουτώρα Ρόδ. πιτώρα Ἡπ. (Ζαγόρ.) πιτώρα Μακεδ. (Κοζ. Σιάτ.) πιτώρα Μακεδ. (Κοζ. Σιάτ.) πιτώρα Μακεδ. (Βελβ.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀποτώρα. Καὶ ὁ τύπ. ἀπετώρα μεσν. Πβ. Φλώρ. καὶ Πλάτζια Φλώρ. στ. 108 (ἐκδ. ΔΜαυροφρ. 261) «ἐδὰ λοιπὸν παρηγοροῦ, μὴ θλίβεσαι ἀπετώρα».

1) Ἀπὸ τοῦ νῦν κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): Ἀποτώρα καὶ μπρὸς θὰ κάνη καλὸ καιρό. Ἀποτώρα θὰ φύγωμε; εἶναι νωρίς. 2) Τώρα δὲ ἀκριβῶς Εὐβ. (Ὁρ.): Ἡρτα ποτώρας. 3) Πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου πολλὰχ.: Σοὺ τό δειξά ἀποτώρα, θέλεις πάλι νὰ σ' τὸ δείξω; Κέρκ. Σ' ἐδιώξα ἀποτώρα καὶ ξανάρθες; αὐτόθ. Ἡρθε ἀποτώρα ἕνας καὶ σὲ γύρευε Πελοπν. (Αἶγ.) Ἐφαγα ἀπονιτώρα Ζαγόρ. Ποντώρα ἦταν ἐδῶ Ρόδ. Τώρα δὲν εἶναι ἐδῶ, ἀπιτώρα ἦσαν Ἰμβρ. Ἡρτα ταπιτώρα τοῖς δὲ σ' εὗρηκα Κονίστρ. Ταπιτώρα ἦταν ἐδῶ αὐτόθ. || Φρ. Τώρα σὰν ἀπονιτώρα (ὅπως καὶ πρωτύτερα. Πρὸς τὸν ἐρωτῶντα ὑπ' ἀμνηχανίας: τί θὰ κάνουμε τώρα;) Ζαγόρ. Συνών. ἀποταχὰ 2, ἀποτωράκι, ἀποτωρινά, ἀποτώρασις, ἀποῦστερα 2.

ἀποτωράκι ἐπίρρ. ἀμάρτ. ποτωράκι Λέρ.

Ὑποκορ. τοῦ ἐπίρρ. ἀποτώρα. Παρὰ Γερμ. τύπ. ταποτωράκι.

Ἀποτώρα 3, ὁ ἰδ.

ἀποτωρινά ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπ' τουρ'νὰ Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) ἀπ' τουρνὰς Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) ἀφ' τουρνὰς Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποτωρινός.

Ἀποτώρα 3, ὁ ἰδ.

ἀποτωρινός ἐπίρρ. Ἡπ. ἀπονιτ'νός Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀποτωρεσινός Ἡπ. ἀπονιτ'νός Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποτώρα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ινός. Τὸ ἀποτωρεσινός ἐκ τοῦ τύπ. ἀποτώρας.

Ὁ πρὸ ὀλίγου χρόνου γενόμενος ἐνθ' ἄν.: Οὐ ἀπονιτ'νός καφές ἦταν καλύτιρους Ζαγόρ.

ἀποτώρασις ἐπίρρ. Κύπρ. ποτώρασις Κύπρ. πουτώρασις Κύπρ. πουτατώρασις Κύπρ. πουτωροπὶν Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. τώροσις.

Ἀποτώρα 3, ὁ ἰδ.

ἄπου τό, Ζάκ. Ἰμβρ.

Λέξις παιδική.

I) Περίπατος Ζάκ. Πβ. ἄπ 2. II) Ποτὸν Ἰμβρ.

ἄποῦ ἐπίρρ. Τσακων.

Ἐκ τῆς φρ. ἀμ' πῶς κατὰ ΜΔέφνερ Λεξ. 45.

Βεβαίως, χωρὶς ἄλλο: Ἐσὸ θὰ ζᾶρε δάμερε τὰν Ἀθήνα; — Ἀποῦ; ἐνὶ θὰ ζᾶον χωρὶς ἄλλου.

ἀπουγάλευτος ἐπίρρ. Πόντ. (Τραπ.) ἀπουάλευτος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίρρ. *πουγαλευτός <πουγαλέυκουμαι.

Ὁ μὴ στενοχωρούμενος, ὁ μὴ ὑποφέρων.

ἀπουλησιὰ ἢ, ἀμάρτ. ἀναπουλησιὰ Ἰόνιοι Νῆσ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀπούλητος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν καὶ τὸν τύπ. ἀναπουλησιὰ ἰδ. ἀ- στερητ. I β καὶ δ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Τὸ νὰ μὴ γίνεταί πώλησις, στασιμότης εἰς τὸ ἐμπόριον: Ἡ ἀναπουλησιὰ φέρνει τὴν ἀκρίβεια. Συνών. ἀναπουλιὰ.

ἀπούλητος ἐπίρρ. κοιν. ἀπούλ'τους βόρ. ἰδιώμ. ἀπούλετος Πόντ. (Κερασ.) ἀπούλητε Τσακων. ἀπούλιος Πελοπν. (Τριφυλ.) Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) ἀπούλιος Κέρκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίρρ. *πουλητός <πουλῶ.

Ὁ μὴ πωληθεὶς ἐνθ' ἄν.: Ἀλογο ἀπούλητο. Πράματα πουλημένα καὶ ἀπούλητα κοιν. Συνών. ἄπαρτος I γ. Πβ. ἄξεπούλητος.

ἀποῦξ ἐπιφών. Ἡπ.

Λέξις πεποιημένη.

Ἐπιφώνησις σχετλιαστικὴ πρὸς τὸν ἐρωτῶντα διὰ τοῦ οὐ!: Οὐξ καὶ ἀποῦξ! Πβ. ἄξ, ἀπόξινος.

ἀποῦπνι τό, Πελοπν. (Μάν.) ἀποδύπνι Σύμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. ὕπνος. Τὸ ἀποδύπνι ἐκ τοῦ *ἀπογύπνι κατὰ τροπὴν τοῦ γ εἰς δ ὡς καὶ γύψος - δύψος, γιμέλλι - διμέλλι κττ.

1) Ὁ κατὰ τὴν πρωίαν δεύτερος ὕπνος, ὅταν τις προηγούμενως ἔχη ἐγερθῇ διὰ τινὰ ἐργασίαν ἢ ἀπλῶς ἔχη ἐξυπνήσει καὶ κοιμᾶται ἐκ νέου Σύμ.: Πῆρε ἀποδύπνι.

2) Ὁ τελευταῖος ὕπνος ἐνθ' ἄν.: Ἀπάνου ποῦ ἡμουνα 'ς τ' ἀποῦπνι ἤρθανε καὶ με ξυπνήσανε Μάν. Νὰ πάρη τ' ἀποδύπνι Σύμ. Ἀντίθ. πρωτοῦπνι.

ἀπούρευτος ἐπίρρ. Πόντ. (Κερασ. Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίρρ. *πουρευτός <πουρεύω.

Ὁ μὴ εὐνουχισθεὶς ἐνθ' ἄν.: Ἀπούρευτο ἐν τ' ἄλογο Ὁφ. Συνών. ἄζούλιστος 3.

ἀπουσία ἢ, λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀπουσία.

1) Τὸ νὰ μὴ εἶναι τις παρὼν, τὸ νὰ μὴ προσέρχεται τις που: Μᾶς λύπησε ἡ ἀπουσία σας. 2) Εἰς τὴν σχολικὴν γλῶσσαν ἢ μὴ προσέλευσις μαθητοῦ ἢ καθηγητοῦ εἰς τὸ μάθημα: Ὁ δεῖνα κάνει πολλὰς ἀπουσίας. Ἐβαλε ὁ δάσκαλος τοῦ δεῖνα ἀπουσία.

ἀπουσιάζω λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπουσία.

Δὲν εἶμαι παρὼν ἢ δὲν προσέρχομαι που: Ὁ δεῖνα ἀπουσιάζει ἀπὸ τοῦ σπίτι.

ἀποῦστερα ἐπίρρ. Πελοπν. (Μάν.) ἀπούστιρα Θράκ. (Αἶν.) ἀπύστερα Πελοπν. Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) ἀπυστέρ' Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) ἐπυστέρ' Πόντ. (Ὁφ.) ἀπύσταρον Πόντ. (Σαράχ.) ἀποταῦστερα Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ὕστερα. Τὸ ἐπυστέρ' ἐκ παρετυμ. πρὸς τὴν πρόθ. ἐπί.

1) Ἐπεῖτα, κατόπιν ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ὑστὶρα καὶ ἀπούστιρα (πολὺ ἀργά) Αἶν. || Ἄσμ.

Μὴ με μαλώνης, βρὲ πολλὰ καὶ βρὲ καλὸ πουλλάκι, ἐγὼ τρεῖς μῆνες εἴμ' ἐδῶ καὶ ἀπύστερα θὰ φύγω

Πελοπν. Συνών. ἀποῦστερινά (ἰδ. *ἀποῦστερινός 2), *ἀποῦστερ'ναίας, κατόπι, ὕστερα. 2) Πρὸ ὀλίγου Πελοπν. (Μάν.): Ἡρθακα ἀποῦστερα καὶ περιμένα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποτώρα 3. β) Πρὸ ἀρκετοῦ χρόνου Πελοπν. (Μάν.): Ἐχει βγῆ ἔξου ἀποταῦστερα. 3) Ἀπὸ ἀρκετοῦ χρόνου Πελοπν. (Μάν.): Ἀποῦστερα τότε περιμένω καὶ ἀκόμα νὰ ῥθῃ.

